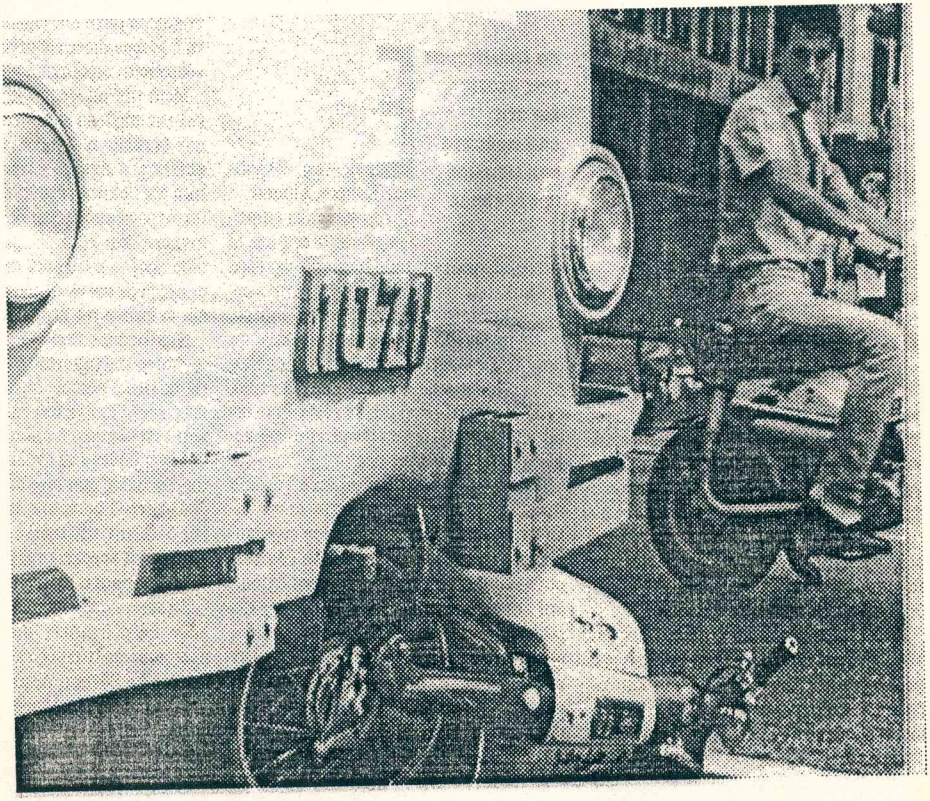
ΤΙΜΗ ΔΡΧ. ΤΖΑΜΠΑ

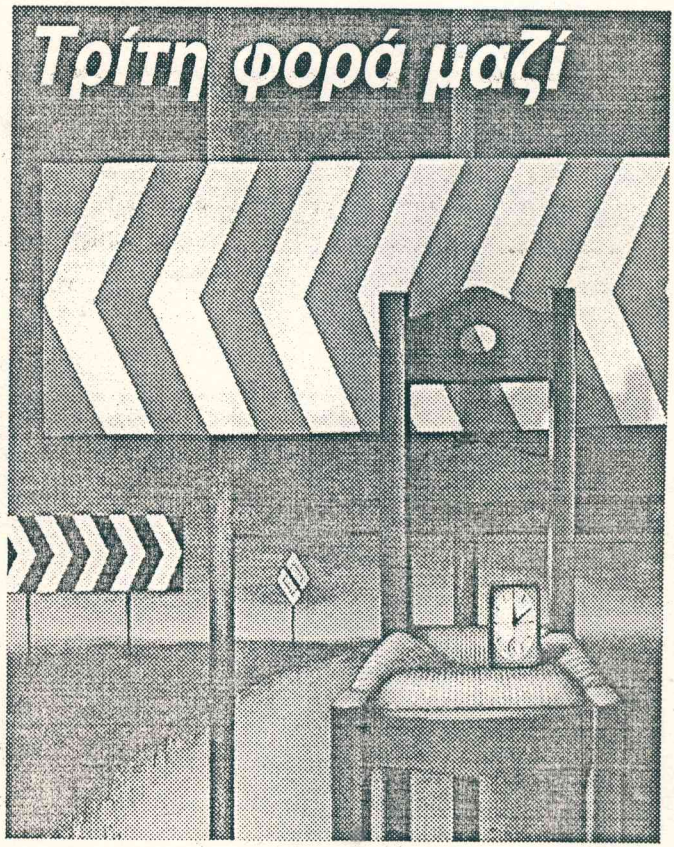
Εν Κινήσει...

Τεύχος τρίτο, ΑΝΟΙΞΗ 1998

ΜΗ ΣΑΣ ΠΑΙΡΝΕΙ ΑΠΟ ΚΑΤΩ...

Τρίτη φορά μαζί

Κουτσά στραβά...

Αλλά και με μεράκι, αυτοπεποίθηση, ελπίδα ότι τίποτα δεν πάει χαμένο σε αυτή την κακούργα ζωή. Συνήθως στα editorial γράφονται οι πιο μεγαλόστομες παπάρες, αλλά οι «εργαζόμενοι στο δρόμο» δεν θα έπεφταν ποτέ σε ένα τέτοιο ολίσθημα. Επίσης γίνονται εκκλήσεις για βοήθεια παντός είδους ειδικά αν πρόκειται για δωρεάν έντυπο που εκδίδεται αφού μερικά ζευγάρια χέρια έχουν μπει βαθιά μέσα στις τσέπες και ψάχνουν, ψάχνουν...

Καλώς γίνονται, βέβαια. Αλλά τώρα τέτοια θα λέμε;

Η δικιά μας περίπτωση προσομοιάζει με του τύπου που πέφτει από τον έβδομο και μουρμουρίζει «ως εδώ καλά», «ως εδώ καλά».

Τί να λέμε τώρα;

Λοιπόν;

Δε λέμε το 'να, δε λέμε τ' άλλο, πώς θα γεμίσει άραγε αυτή η στήλη του: «Εν Κινήσει...»;

Μα είναι απλό: Θα ξαναπούμε τα αυτονόητα, τους λόγους που βγαίνει αυτό το πράγμα, τους σκοπούς που εξυπηρετεί. Οσο θα υπάρχει η αναγκαιότητα για αληθινή επικοινωνία στο χώρο αυτό που ανήκουμε και τόσο μας ενδιαφέρει, το «Εν Κινήσει...» θα μοιράζεται χέρι-χέρι στα φανάρια, και όπου αλλού είναι δυνατόν να λειτουργήσει όπως θέλουμε. Ο «χώρος» μας, όλοι εμείς δηλαδή που καβαλήσαμε τα μηχανάκια για να επιβιώσουμε, είναι φανερό ότι είναι διάσπαρτος και ο καθένας από μας είναι πλήρως απομονωμένος και ανενημέρωτος για ό,τι έχει να κάνει με τα εργασιακά θέματα που (δεν μπορεί!) τον απασχολούν. Αυτό έχει πολλαπλές συνέπειες. Αρνητικές βέβαια, που είναι σε άμεση συνάρτηση με τις ΖΩΕΣ ΜΑΣ.

Για εκείνες τις 8, 10, ή και 12 ώρες (ναι, ναι...) που θυσιάζουμε για να μοιραστούν οι φάκελοι, τα φαγητά, τα διαφημιστικά και να γίνουν τα αφεντικά πλουσιότερα.

Τις ΖΩΕΣ ΜΑΣ όπως και να 'χει δεν θα τις αφήσουμε στα χέρια κανενός κερατά.

Αυτό είναι σίγουρο. Αισθανόμαστε ότι το έντυπο αυτό είναι ένα πρώτο όπλο. Πρέπει να γίνουν κι άλλα πολλά, πιο δυνατά, σημαντικότερα, πιο επιτυχημένα. Και θα γίνουν. Οπως και να 'χει...

Από μας, ή καποιους άλλους, ή με μας μαζί με άλλους και ελπίζουμε κάποια στιγμή ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ.

Οπως και να 'χει...

ΟΥΡΟΛΑΓΝΕΙΑ

Οταν ακούω τη λέξη «ουρολαγνεία», το μυαλό μου πηγαίνει σε σεξουαλικό φετίχ ατόμων που ηδονίζονται από τα ούρα του ερωτικού συντρόφου τους.

Η σύνθετη λέξη αποτελείται από τις απλές λέξεις «ούρα» και «λαγνεία» και τις τελευταίες μέρες κάνοντας έναν άλλο τονισμό και ένα λογοπαίγνιο στην πρώτη απ' τις δυο, σχημάτισα την ίδια αρχική λέξη και αισθάνθηκα το ίδιο συναίσθημα.

Είμαι ουρολάγνος.

Ενας φιλήδονος «λάτρης», όχι όμως των ούρων, αλλά των ουρών που σχεδόν καθημερινά παρίσταμαι στις διάφορες υπηρεσίες, ένεκα της εργασίας μου. Ουρές ατελείωτες, ουρές βασανιστικές, που περιέχουν και εξωτερικεύουν όλη τη μικροαστική μιζέρια ξετυλίγονται μπροστά μου όπου βρουν αρχικά: Τραπεζών Ε.Τ.Ε, Α.Τ.Ε κ.λπ. Δ.Ο.Υ, Ι.Κ.Α, Τ.Ε.Β.Ε, Ο.Τ.Ε, Δ.Ε.Η, Ε.ΥΔ.Α.Π, Ο.Λ.Μ.Ε, Α.Δ.Ε.Δ.Υ, U.E.F.A, F.I.B.A...

Απορροφημένος λοιπόν σ' αυτές, χαζεύω με απάθεια τον κόσμο που περιμένει μαζί μου, «αγανακτεί» και εκδηλώνεται:

Φωνάζει στον «αργόμισθο» υπάλληλο που αργεί και στον προϊστάμενο που εθελοτυφλεί, μαλώνει με τον μπροστινό που πλασαρίστηκε στη ζούλα ή με τον πίσω που συνέλαβε το δικό του «πλασάρισμα», κριτικάρει το Δημόσιο, (σ.σ. οι δημόσιες υπηρεσίες έχουν μεγάλη έφεση στην συγκέντρωση αλησμόνητων ουρών) απαιτεί εξυγίανση, καυτηριάζει την κυβέρνηση, (που και που ακούς και «ρομαντικά» σχόλια περί χούντας) και άμα βρει ενθάρυνση μπορεί να πάρει θέση για την κρίση στο Κόλπο και στο Κοσυφοπέδιο.

Το σίγουρο είναι πως οι πολίτες κάνουν την «επανάστασή» τους, το κομμάτι τους, και φεύγουν με ήσυχη συνείδηση, αποποιούμενοι το ρόλο του φιλήσυχου που τα «τρώει» όλα.

Προσωπικά δε συμμετέχω στο θέατρο του παραλόγου.

Περιμένω και υπομένω αμίλητος και απαθής, γιατί αφενός απεχθάνομαι τον μικροαστισμό και την ανόητη εκκεντρικότητα και αφετέρου ξέρω πως οι υπαίτιοι γι' αυτό το πλούσιο σε αδρεναλίνη σερφάρισμα στα κύματα της γραφειοκρατίας είναι σε πρώτο λόγο η ίδια η γραφειοκρατία και η ψυχοφθόρα μητρόπολη που ζω και κατά δεύτερο ο αφέντης μου, που μπορεί να μη με σκέφτεται με πόνο αλλά με περιμένει με λαχτάρα, που ενώ δε συμμερίζεται τα δικά μου νεύρα για την χρονοτριβή και την καθυστέρηση, ακονίζει τα δικά του νεύρα για να με μαλώσει αν χρονοτριβίσω και καθυστερήσω.

Γι' αυτό δεν γκρινιάζω στην ουρά, γιατί όχι μόνο περιμένω να τελειώσω αλλά ίσως να οραματίζομαι και το τέλος του παραμυθιού, τρώγοντας το δράκο.

Μ' αυτά και μ' αυτά βρίσκω στην αρχική έννοια ουρολαγνεία, με την δεύτερη μεταφορική, ένα κοινό σημείο:

Αυτό του σεξουαλικού φετίχ, γιατί για πήδημα μιλάμε και στις δυο περιπτώσεις, μόνο που τουλάχιστον το δεύτερο, δεν ανήκει στις σεξουαλικές μου προτιμήσεις.

Κι αν τέλος ορισμένες ημερομηνίες του εκάστοτε μήνα όπως η 15η, η 31η, και η 1η (περάστε την πρώτη του μηνός) - οπότε και ο κοσμάκης τρέχει στα κάστρα του συστήματος για να πληρώσει, να πληρωθεί, να χρεωθεί ή να ξοφλήσει, να βάλει τέλος πάντων το δικό του λιθαράκι στο οικοδόμημα - έχουν γίνει βάσανό μου και κατάρα μου, ξέρω πως πίσω έχει η αχλάδα την «ουρά» και ασπαζόμενος γνωστό λαϊκό ρητό και ακόμα πιο γνωστό λαϊκό άσμα, ξέρω καλύτερα πως για μας πάντα «ο μήνας έχει εννιά (9)».

Η ΟΙΚΟΓΕΝ

9:10 το πρωί.

Εξω να ρίχνει χιονόνερο και γω στο ασανσέρ της πολυκατοικίας που είναι η εταιρία. Οπως παίρνω το ασανσέρ, βλέπω να μπαίνει το αφεντικό. Τον κοιτάω με βλέμμα απορίας. Πρώτη φορά τον βλέπω τόσο πρωΐ.

— Καλημέρα.

— Καλημέρα.

Μπαίνουμε στ' ασανσέρ και καθώς αρχίζω να σκέφτομαι αν θα μου βγει σε καλό αυτή η πρωινή συνάντηση, μου πετάει μια αρχιδιά:

— Κρύο, κάνει σήμερα, ε;

Του λέω «ναι» και από μέσα σκέφτομαι: «πλάκα μου κάνει και από πάνω;»

Βγαίνοντας απ' το ασανσέρ μου λέει: «Σε λίγο έλα από το γραφείο μου, θέλω να μιλήσουμε».

Γαμώ την τύχη μου, σκέφτομαι, σήμερα βρήκε να 'ρθει στην ώρα του ο μαλάκας;

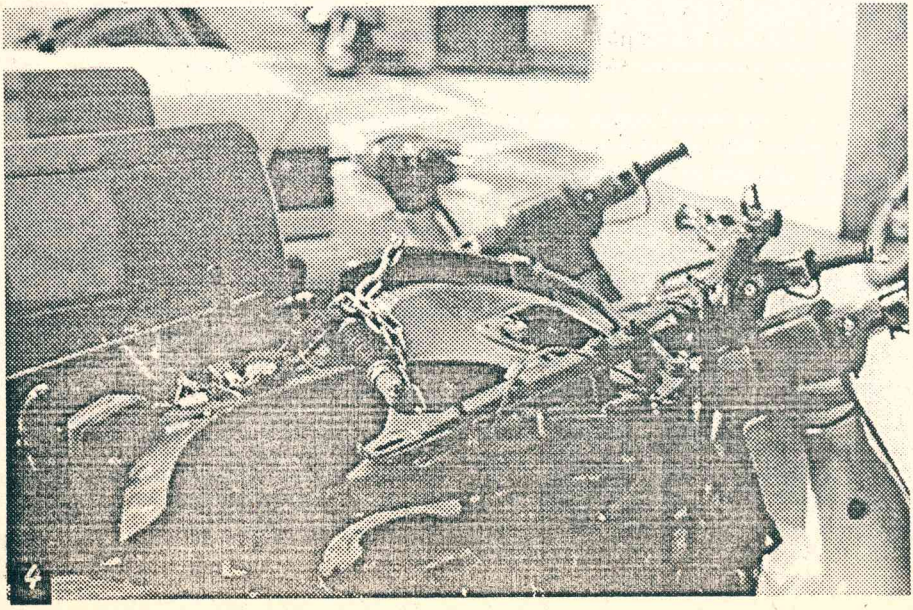
Φτιάχνω ένα καφέ και πάω στο γραφείο του. Ξεκινάει λέγοντας:

— Γιώργο, μήπως έχεις κουραστεί; Εχουμε μια συνεργασία τόσο καιρό και θέλω να μου πεις...

Αρχίζω να καταλαβαίνω τί γίνεται. Του 'χει σφυρίξει ο ρουφιάνος από μέσα, πως χτες γυρνώντας από τον Πειραιά στις 4:00, μου 'πε να πάω στην Κηφισιά, ενώ ήδη ο άλλος εξωτερικός ήταν εκεί. Εγώ αρνήθηκα να πάω. Του λέω (του αφεντικού) ότι ήμασταν τρία άτομα, μείναμε δύο, η δουλειά βγαίνει δύσκολα και δεν ήταν δυνατόν να πάω και ότι το δρομολόγιο για βόρεια είχε ήδη φύγει... Σε τελική ανάλυση δεν είναι δική μου ευθύνη.

Ξαφνικά με κόβει λέγοντας:

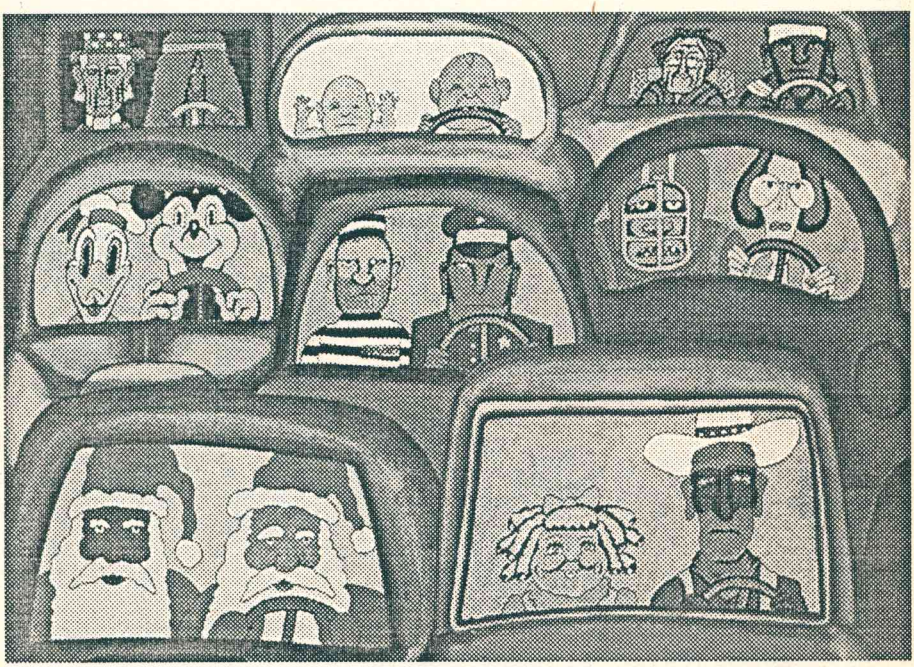
— Δουλειά σου είναι πρέπει να την κάνεις. Ακου, μου λέει. Οι περισσότεροι δουλεύουν στην ρία έτσι ξεκίνη Από τη θέση έχεις εσύ. Και αραδιάζει δυο ονόματα μέσα αυτά και ο εξέ προαναφερόμε ρουφιάνος ο οπ μάλιστα όπως τόνισε δούλευε χρόνια μόνος τρέχοντας σαν μαλάκα. Κάπου αρχίζω να σκέφτ την αποζημίωση απόλυσης και αρ να φτιάχνομαι. Ετ αλλιώς δουλειά δικό σου μηχανάκ να παίρνεις 136 υπάρχ μπόλι

Τουλά τρεσά λίκι γ θώ. Ξ 180 μ ντας πατέρ ρεύετ συμπα προορ μέσα αρκεί και γ

Οτι γίνω γιατί είναι μάλιο τόνισ

ΕΙΑ ΜΟΥ...

«ψιλικό οξύ».

Μου υποσχέθηκε πως στο μέλλον θα ξαναγίνουμε

που
ται-
ταν.
που
μου
τρία
σε
χων
νος
δίος
μου
δυο
του
το
εκεί
ομαι
της
ίζω
σι κι
με
και
000
ουν
ες.

χιστον να του
ω κάνα μπινε-
το φχαριστη-
αφνικά στροφή
οιρών. Παίρνο-
φος στοργικού
μου εκμυστη-
αι πως με
θεί πολύ και με
ζει για δουλειά
στην εταιρία,
να προσπαθήσω
λίγο.
θα πρέπει να
πιο κοινωνικός
η δουλειά μας
υπηρεσίες και
α όπως μου
ίσως θα πρέπει

να διαβάσω κάποιο βιβλίο σχετικό με δημόσιες σχέσεις.

Καπου εκεί αρχίζω να σκέφτομαι μπας και θέλει να με στείλει να σπουδάσω;

Εκεί χτυπάει το τηλέφωνο και αρχίζει μια συζήτηση μεταξύ του αφεντικού και του εργολάβου του. Για το σπίτι που χτίζει στη Μύκονο, αν το πιάνει ο αέρας και πόσο κοντά είναι στο σπίτι του Κωστόπουλου.

Κλείνει το τηλέφωνο και μετά από την ερώτηση αν έχω πάει στη Μύκονο, συνεχίζει λέγοντας πως η επιχείρηση και θα με εκμεταλευτεί και λάσπη πρέπει να φάω ώστε να εξασφαλίσω τον επαγγελματικό παράδεισο που μου προσφέρει. Φυσικά κουβέντα για τρεις εξωτερικοί και πως θα δώσει σήμα στους ρουφιάνους του ότι με προορίζει για στέλεχος. Τελειώνοντας μου λέει πως είναι άνθρωπος που επηρεάζεται από τους νέους, αλλά δεν πρέπει να παίρνει συναισθηματικές αλλά επαγγελματικές αποφάσεις και εκεί τέλειωσε η επικοδομητική κουβέντα.

Βγαίνοντας από το γραφείο του «πατέρα» μου βλέπω το ρουφιάνο να μου χαμογελάει και δεν μπόρεσα να τον δω σαν αδερφό μου...

Κοιτάζω τη γραμματέα, δε μου φαίνεται για αδερφή μου...

Μάλλον, σ' αυτή την οικογένεια που λέγεται εταιρία, εγώ είμαι νόθος.

Κι όμως δεν είναι ανέκδοτο αλλά γεγονός.
Τοκογλύφος, ταληροφωνιάς, ιδιοκτήτης πιτσαρίας, διώχνει ένα παλληκάρι που δούλευε σ' αυτόν, γιατί πολύ απλά δεν του καθότανε καλά στη φάτσα. Ο pitsa boy φεύγει, αλλά ζητάει άδειες, δώρα και τα ρέστα. Η απάντηση του αφεντικού: «Για να τα πάρεις αυτά χρειάζεσαι πτυχίο Πανεπιστημίου !!!»
Υ. Γ. Εσείς το 'χετε τελειώσει το διδακτορικό σας ή όχι ακόμα;

Πάντως είναι πραγματικότητα ότι όλο και περισσότεροι απόφοιτοι ανώτατης εκπαίδευσης απογοητευμένοι καβαλάνε ένα μηχανάκι, βάζουνε ένα κουτί από πίσω και τρέχουν. Για λίγο λένε, για μερικούς μήνες, αλλά όλο και περνάει ο καιρός. (Η προηγούμενη πιτσαρία είναι η «IL FORNO», γνωστό κωλομάγαζο στο Βύρωνα που έχει την απαίτηση οι παπάκηδές του να τρέχουν από Κολωνάκι-Ομόνοια-Μεσογείων-401-μέχρι και Αργυρούπολη. Μόνο Πειραιά δεν φτάνουν...)

BUSINESS

Ο δε αδερφός του προηγούμενου που έχει δυο μαγαζιά, ένα στο Παγκράτι και ένα στη Συγγρού, είχε ελληνική κουζίνα μόνο στη Συγγρού και το σύστημά του ήτανε: Επαιρνε παραγγελίες από το Παγκράτι - δηλαδή μέχρι και Ιλίσια, Ηλιούπολη κ.λπ. - για ένα μουσακά π.χ. και έπρεπε να πήγαινες πρώτα στη Συγγρού να τον πάρεις το ρημάδι το μουσακά από κει και μετά να τον πας, αλλοιωμένο πλέον, στον Καρέα ας πούμε.
Δούλευες 3 ώρες και 'γραφες 80 χιλιόμετρα...

Στείλτε μας ότι θέλετε στην διεύθυνση: Καποδιστρίου 12, (Πλ. Κάνιγγος) Αθήνα Τ.Κ. 10682. Κείμενα για δημοσίευση, ιδέες, απόψεις, κριτική.
Ολα καλοδεχούμενα. Επίσης αν έχει πέσει τίποτα στην αντίληψη σας από τους χώρους δουλειάς σας που να αξίζει το κόπο να μαθευτεί καλό είναι να το στείλετε. Οτι στραβό από τα αφεντικά που περνάει στο ντούκου τα κάνει πιο δυνατά και μας πιο αδύναμους.
ΔΙΑΠΙΣΤΩΜΕΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ!!!
Υ.Γ Οικονομική βοήθεια επιθυμητή, αλλά μην τρελαίνεστε κιόλας...

Οσοι από εμάς δουλεύουν σε πιτσαρίες, σουβλάκια κ.λπ. καλό θα είναι να προμηθευτούν από τις ανάλογες υπηρεσίες το «ατομικό βιβλιάριο υγιεινής» (Διεύθυνση υγιεινής των κατά τόπους νομαρχιών). Αυτό το βιβλιάριο είναι υποχρεωμένοι να το έχουν όλοι οι εργαζόμενοι που δουλεύουνε σε χώρους φαγητού, υγειονομικά εργαστήρια κ.λπ. Θέλει ένα κάποιο τρέξιμο στις υπηρεσίες, μια ακτινογραφία και το παίρνεις. Μια μπούρδα είναι. Αλλά το σημειώνουμε, γιατί ένας ιδιοκτήτης πιτσαρίας γλίτωσε αρκετά δεδουλευμένα, αποζημιώσεις, κ.λπ. που ήτανε να δώσει σε υπάλληλό του, όταν είχε φτάσει η ιστορία στα δικαστήρια, με την αφορμή ότι δεν το είχε προμηθευτεί ο εργαζόμενος και ήταν ο τελευταίος υπεύθυνος γι' αυτό.

Συνεπώς η πρόσληψή του θεωρείται άκυρη. Τί άλλο θα δούμε!!!

Η αξιοσέβαστη ελληνική δικαιοσύνη όλο και περισσότερο ανακαλύπτει παραθυράκια για να προστατέψει τα αφεντικά, ιδίως στους χώρους φαγητού. Οχι ότι την ενδιαφέρουνε ιδιαίτερα οι συνοικιακές ψησταριές, όσο τα Goody's και Pitsa Hut, και για να μην σηκώνουμε ιδιαίτερα κεφάλι.

NEWS

Αναμένουμε το αποτέλεσμα και ενός άλλου δικαστηρίου ενός φίλου και συναδέλφου. Εδώ έχουμε υπόθεση courier.

Ο αλήτης-αεριτζής ιδιοκτήτης της εταιρίας διώχνει υπάλληλο, δεν δίνει μία απ' ό,τι του χρωστάει (αρκετά μηνιάτικα και υπερωρίες, δεν μιλάμε για αποζημιώσεις, άδειες, δώρα) με την δικαιολογία ότι ο δούλος του έχασε μερικούς φακέλους.

Λογικά, από τη στιγμή που δεν θεωρείσαι ισότιμος συνεργάτης με το αφεντικό που τα μασάει χοντρά, ενώ εσύ είσαι στην πίεση και δεν έχεις υπογράψει συμβόλαιο που να λέει: «Ναι, κύριος, είμαι υπεύθυνος για τη διανομή όπως και τα στελέχη και οι ιδιοκτήτες και μοιράζομαι τα φράγκα στη μέση», δεν έχεις καμία ευθύνη. Να κόψει το λαιμό του το αφεντικό να βρει τους φακέλους ή και να πληρώσει αποζημιώσεις στους «πλην έντες». Εμείς κανονικά θα πάρουμε τα λεφτά μας και με το παραπάνω.

Βέβαια, είπαμε, ελληνική δικαιοσύνη είναι αυτή, αφεντικά είναι από την άλλη, μπορεί να μας βάζουν να πληρώνουμε και από πάνω.

Ας μην ξεχνάμε: Και η αδιάβλητη ελληνική δικαιοσύνη μπαλατζαίρνει. Οταν τα αφεντικά είναι δυνατά, κάνουν ό,τι γουστάρουν αυτά. Οταν εμείς τους τρίζουμε τα δόντια και δεν μασάμε, μας καλοπιάνουν. Ας τους τα τρίξουμε λοιπόν (τα δόντια).

14:15 Τώρα είμαι αποφασισμένος. Της έχω χαριστεί της σκρόφας 4-5 φορές. Πάντα με το ίδιο ανόητο τουπέ, το στυλάκι: «ξέρεις ποια είμαι εγώ ρε;» ή «καλώς τ' αρχίδια μας». Οπως και να 'χει, τα ψυχωφυτικά και τις ανωμαλίες συμπεριφοράς είμαι φτιαγμένος να μην τα πληρώσω εγώ. Μελαχροινή, γύρω στο 1.65 και ένα PILOT 0.5 μαύρο να το παίζει στα χείλια της. Είμαι ακόμα κάτω στην είσοδο.

Πατάω το μπουτόν του ασανσέρ για να ανέβω. Η σκηνή στριβογυρίζει στο κεφάλι μου και ήδη ανεβάζω στροφές. «Καλημέρα, έχω ένα φακ...»

«Μισό λεπτό». (το στυλάκι: «ξέρεις ποια είμαι εγώ ρε;» ή καλώς τ' αρχίδια μας» διαχέεται από τη μάπα της στην ατμόσφαιρα)

«Ξέρετε, επειδή βιάζομαι...» (μετά από 2 λεπτά και 34 δευτερόλεπτα)

«Νομίθεις παιδί μου να περιμένεις. Βλέπεις ότι δεν κάθομαι». Κίνδυνος εγκεφαλικού, όντως δεν κάθεται, αλλά εγώ θέλω από τη ζωή της μια γαμημένη υπογραφή ότι πήρε το γαμημένο φάκελλο για λογαριασμό κάποιου γαμημένου κυρίου Αρχιμαλάκα. Παρεπιπτόντως είναι αδύνατον να είμαι παιδί της γιατί γνωρίζω τους φυσικούς μου γονείς και δεύτερον όταν τελείωνε αυτή το λύκειο, εγώ έδινα για δεύτερη φορά πανελλαδικές χωρίς αποτέλεσμα αφού κάνω αυτή τη γαμημένη δουλειά, αλλά αυτή η παρένθεση έχει καταντήσει ανδία)

Για λέγε τί θέλεις; (μετά από πενήνταφευγα δευτερόλεπτα, αυτή η ερώτηση της είναι καταχρηστική γιατί έχει καταλάβει ότι είμαι courier και θέλω να παραδώσω ένα φάκελλο, αλλά φαίνεται ότι της αρέσει να μας πειράζει...)

Εχω αυτό το φάκελλο για το διευθυντή.

Είναι απασχολημένος, θα τον παραλάβω εγώ (και είχα μια σκασίλα). Θα μου βάλεις μια υπογραφή εδώ, και το όνομα σου ολογράφως. Πού να υπογράψω; Εδώ! Πού;;; ΕΔΩ !!!

14:16 Για όποιον δε κατάλαβε, η προηγούμενη σκηνή ανήκει στο παρελθόν και εγώ είμαι στο ασανσέρ προς τον τρίτο όροφο για να συναντήσω την φίλη μου. Η προαναφερθείσα σκηνή ελαφρώς παραλλαγμένη σε δευτερεύουσες λεπτομέρειες έχει επαναληφθεί οσάκις έχω πατήσει στην καταραμένη εταιρία. Σήμερα λοιπόν είμαι αποφασισμένος...

Τα 'χω συνταιριάξει μια χαρά μεσ' το μυαλό μου. Θα ανοίξω την πόρτα αποφασιστικά, θα μπουκάρω με τον αέρα του easy rider που δεν σηκώνει τσιριμόνιες και μανταλάκια, θα της βουτήξω το τηλέφωνο από το χέρι, θα πάρω βαθιά ανάσα και:

«Ακου να δεις καλή μου. Σήμερα ήταν μια πολύ δύσκολη μέρα. Δε σου λέω που είχε τελειώσει η ζάχαρη και ήπια σκέτο το πρωϊνό καφέ ή που έχει χαλάσει το κασετόφωνο. Σήμερα όμως από το πρωΐ είχα να αντιμετωπίσω εκτός από τη φάτσα του αφεντικού, πενήντα πέντε αποστολές από τη μια άκρη της Αθήνας στην άλλη, τρεις ταρίφες που πήγαν να με φάνε λάχανο, ένα καταραμένο ψωφόκρυο, μια μικρή βροχούλα ίσα-ίσα για να με κάνει μούσκεμα, ένα ατελείωτο μποτιλιάρισμα κυρίως στην Ακαδημίας και την Κολοκοτρώνη, τα φανάρια στο κέντρο που είναι παρεξηγημένα μαζί μου αφού κάθε φορά που τα πλησιάζω γίνονται κόκκινα, δυο ζητάδες που μαρσάρανε χωρίς προφανή λόγο δίπλα στ' αυτιά μου, μια γιαγιούλα στην Αθηνάς που σιχάθηκε την ζωή της αποφασίζοντας να περάσει απέναντι χωρίς να κοιτάξει αν έρχομαι εγώ ή οποιοσδήποτε άλλος, ένα επίμονο πωλητή Ξυστό, ένα χαλασμένο ασανσέρ, μια χθεσινή τυρόπιτα 350 δραχμών, δυο δικαιολογημένα φάσκελα από Ι.Χήδες, ένα μπλόκο το οποίο απέφυγα, τα χρόνο που με κυνηγάει, τριανταδύο λακούβες, και τέλος το γραμμάτιο της πάπιας που εδώ και μια βδομάδα διαμαρτύρεται στην εσωτερική τσέπη του φλαν (εδώ θα πάρω ανάσα).

Επομένως λοιπόν το τελευταίο που θέλω μιαμιση ώρα πριν πάω σπιτάκι μου είναι να με φτύσεις όπως μόνο εσύ ξέρεις να κάνεις. Κάποτε θα στο λέγα: Courier και γενικότερα εξωτερικός υπάλληλος σε καμία περίπτωση δε σημαίνει το παιδί της σφαλιάρας, για όλες τις δουλειές, και του περίμενε. Επίσης έχε στα υπόψιν ότι όπως σου την σπάω που μπαίνω ψιλολετσέ στα κυριλέ γραφεία σας έτσι μου γυρίζουν και μένα τ' άντερα με την πάρτη σας που φτιάχνεστε όταν γίνεστε αφεντικά στη θέση του αφεντικού πάνω στη δική μου πλάτη. Επειδή λοιπόν ξέρω ότι ο διευθυντής είναι απασχολημένος, υπόγραψε μου εδώ να φύγω !!»

Ουφ, τα είπα (από μέσα μου) και ξεθύμανα.

14:17 Ανοίγω την πόρτα του ασανσέρ και μπουκάρω όπως τα είχα συμφωνήσει με την συνείδηση μου. Φαίνεται ότι ο διευθυντής δεν είναι απασχολημένος αφού κάθεται με τα χέρια ακουμπισμένα στο γραφείο της φίλης μου μιλώντας της σε έντονο ύφος:

— Τζένη δεν τα συμφωνήσαμε έτσι όταν ήρθες εδώ. Καθυστερείς συστηματικά το πρωΐ, ξεχνάς να στείλεις τα fax που σου αφήνω και η διάθεσή σου τον τελευταίο καιρό δεν είναι αυτή που πρέπει για μια θέση τόσο υπεύθυνη όσο είναι το τηλεφωνικό κέντρο και η υποδοχή.

— Μα, ξέρετε...— Δεν θέλω να ξέρω τίποτα Τζένη. Τα προσωπικά σου δεν με ενδιαφέρουν. Κοίταξε να διορθωθείς για να μην έχουμε δυσάρεστες εξελίξεις.

Πλησιάζω την Τζενούλα με αγωνιστική αυτοπεποίθηση: — Τελικά, δεν είναι χαρά, έτσι; — Τί δεν είναι χαρά; — Η εργασία, λέω, δεν είναι χαρά. Είναι μια μαλακία, ένας εκβιασμός και τ' αφεντικά τα μεγαλύτερα καθάρματα. — Ασε, ρε φίλε, τί ξέρεις εσύ;

— Ακου τί λέει... Τί να δουλεύεις στην γραφειάρα αγκαλιά με το καλοριφέρ, τί πάνω στο μηχανάκι και να σε τρώει το κρύο, έχεις κάποιον κομπλεξικό πάνω απ' το κεφάλι σου. Τέλος πάντων. Βάλε μια υπογραφή εδώ να φύγω γιατί γι' αλλού ξεκίνησα γι' αλλού κι αλλού η ζωή με πάει...

Κατόπιν ωρίμου σκέψεως: Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΧΑΡΑ !!!!